

Merepõhja market

Elas kord ühel kaugel-kaugel maal, sügaval-sügaval merepõhjas üks imekaunis merineitsi. Talle meeldis seal väga, kuid teda kurvastas merepõhja visatud sodi ja prügi. Tihti lendas talle näkku mõni plastikpudel või kohvitops. Sageli jäi saba kinni vanadesse kalavõrkudesse. Prügimäed aina kuhjusid. Merineitsi otsustas midagi ette võtta, sest merepõhi oli tema kodu. Kuid mida küll teha merre visatud sodiga? Kellega nõu pidada? Kuhu ujuda abi otsima?

Seal kaugel-kaugel maal, sügava-sügava mere kaldal jalutas tihti üks tüdruk. Tema nimi oli Pärle. Talle meeldis meri ja talle meeldis unistada. Ta uskus, et meres elavad merineitsid. Siiani polnud Pärle kahjuks ühtegi neist kohanud. Ühel päeval nägi tüdruk sügaval-sügaval merevees vilksatamas sädelevat merineitsisaba. Pärle ei uskunud oma silmi, kuid peagi seisiski tema ees kõige kauneim ja ilusaim tüdruk, kellel oli jalgade asemel merineitsi saba. Tüdrukutest said sõbrad.

Merineitsi rääkis Pärlele oma murest ja meres vedelevast prügist. Koos mõeldi välja plaan, kuidas vanast kasutust ja mittelagunevast sodist valmistada uusi riideid ja ehteid. Tüdrukud leppisid kokku, et merineitsi korjab merepõhjust nii palju materjali kui saab. Sai ju ainult tema vee all hingata. Pärle ülesandeks jäi osta ehete valmistamiseks värvi ja õmblemiseks niiti. Õnneks oli Pärle vanaemal need asjad olemas. Merineitsi leidis merepõhjust väga palju asju - traati, värvi ja värvilist plastikut. Osad neist olid looduslikud, osad neist vana praht. Koos asuti meisterdama. Nad ladusid pärlid traatide otsa ja said kaunid kaelakeed ning käevõrud. Värvilisest plastikust õmmeldi seelikud, mille peale värviti kirevad mustrid. Päeva lõpuks oli neil valmis hulga uusi asju. Järgmisel päeval avasid Pärle ja Merineitsi rannas väikese leti, kuhu laotasid oma käsitöö. Nad pakkusid neid müügiks randa tulnud inimestele. Pärle käis mererannas avatud poekest reklaamimas koolis ja oma vanemate töö juures. Samal ajal Merineitsi tegeles müümisega ja meisterdas uusi asju juurde. Esimestest müüüdud esemetest kogutud raha eest ostsid tüdrukud paberit ja lasid trükkida reklaami. Pärle pani nende tootelehti kõikidesse postkastidesse, mida ta leidis. Nii said nad uusi asju juurde. Kõik, kes olid seal käinud, rääkisid seda edasi.

Ühel päeval nägid Merineitsi ja Pärle, kuidas üks poiss viskas merre suure prügikoti. Nad püüdsid poisi tähelepanu karjudes ühest suust: „Stopp!“

Poiss ehmatas, sest polnud varem kunagi merineitsit näinud. Ka tema pistis kisama: „Appi!“
„Kuule, ole nüüd tasa ja ütle, miks sa prügi merre viskad?“ küsis Pärle.
„Kuhu mujale siis prügi viia?“ oli poiss nõutu „Meie peres tehaksegi nii.“
„See on vale“, ütles Pärle ja koos Merineitsiga räägiti poisile, miks peab loodust hoidma.
„Palun vabandust“, ütles poiss, „Ma saan nüüd aru. Muide mu nimi on Uku.“
„Lahe nimi“ kiitis Pärle, „kas tahad meiega koos poodi pidada?“
„Ikka“, oli Uku kohe nõus.

Kolmekesi said nad poes palju kiiremini tooted valmis. Külalisi käis iga päevaga aina rohkem. Ka merevesi oli üha puhtam. Uku rääkis ka oma perele ja sõpradele, et prügi merre loopimine on looduse reostamine. Peagi tegid Merineitsi, Pärle ja Uku ka oma netipoe. Üle kogu maailma avati mererandades palju uusi poekesi, kus müüdi Pärle ja Merineitsi disainitud ehteid. Poe nimeks sai „Merepõhja market“. Ja kui merepõhjast kogu sodi otsa pole saanud, siis tegelevad nad siiani nendest asjade meisterdamise ja müügiga.

Lisett Marii Viikmaa

Väike-Maarja Gümnaasium 4.b klass

Juhendajad:

Lapsevanem Liis Türbsal ja õp.Helve Noorlind